

Béla bácsi

VÁR A MÁV!

PÁRATLAN OLDAL - LXIV. évfolyam, 12. szám, 2020. március 20.

Ülünk a reggeli Hungária EuroCity-n a Nyugatiban, várunk az indulásra. 7 óra 40-kor kellene indulnunk, de nem indulunk. Eltelik öt perc, tíz, tizenöt, meg se mozdulunk. Tájékoztatás nincs. Rossz sejtelveink viszont vannak: a szél leszakította a villanyvezetéket, fákat döntött a sínekre, földcsuszamlás történt, partizánok (migránsok) felszedték a síneket, lejárt a mozdonyvezető munkaideje, esetleg elaludt.

Láthatóan kiegyensúlyozott lelki állapotban álldogál a kocsi előtt egy jegyvizsgáló. Kérdezem, nem tudja-e, hogy miért nem indulunk már. De tudja, azért nem, mert a felsővezetékben nem elég nagy a feszültség (!), vagyis nincs megfelelő áram. Most próbálják ide-oda küldözgetni az áramot, lehet, hogy csak pár perc, lehet, hogy több.

Aztán húsz perc késéssel elindulunk. No, nem nagy lendülettel, csak amúgy gondolózva. Az első sitt- és szemétkupacnál, mintegy háromszáz méter után meg is állunk. Majd a következőnél is, illetve hamar rájövünk, hogy nem célzottan a szemétkupacoknál állunk meg, hanem bárhol, ahol megállunk, ott biztosan van kisebb-nagyobb szeméthegy. Van időnk ezen eltöprengeni. Volt időnk magát a Nyugatit is megcsodálni az alatt a húsz perc alatt, és megállapítottuk, hogy van élet a Puskás Stadionon kívül is.

Prágába negyvenöt perc késéssel érkeztünk. És mind a negyvenötöt még magyar területen szedtük össze. Hűen önmagunkhoz, mert mi mindig mindenről elkésünk.